

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/17/2020
Identifikačné číslo spisu: 5916202824
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5916202824.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BAŇA Ružomberok, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Bystrická cesta 51, zastúpeného JUDr. Petrom Kovačevom, advokátom so sídlom v Ružomberku, Podhora 1321/30, proti žalovanej S. Q., bývajúcej v W. XXX, zastúpenej JUDr. Evou Peničkovou, advokátkou so sídlom v Dolnom Kubíne, Okružná 2060/9, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 7 C 75/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2019 sp. zn. 7 Co 115/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z z 31. júla 2019 sp. zn. 7 Co 115/2019 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. marca 2019 č. k. 7 C 75/2016 - 235 I. určil, že dohoda o vyporiadaní BSM uzavretá 20. januára 2016 medzi H. Y. Q. a S. Q.J. je voči žalobcovi neúčinná, II. v ostatnej časti žalobu zamietol, III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že H. Y. Q. ako ručiteľ pristúpil k záväzku dlžníka DiaSvet, s.r.o. v dohode o uznaní dlhu vo výške 21.931,81 eur z 8. septembra 2014 voči veriteľovi BAŇA Ružomberok, s.r.o. a zároveň ako ručiteľ pristúpil k záväzku dlžníka DiaSvet, s.r.o. v dohode o uznaní dlhu vo výške 12.006,94 eur z 11. septembra 2014 voči veriteľovi BAŇA Ružomberok, s.r.o. a prehlásil, že berie na seba voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Ručiteľ H. Y. Q. 31. júla 2015 uzavrel so žalobcom dohodu označenú ako plán splátok zostatku dlhu, ktorou sa zaviazal k úhrade nesplatených záväzkov pozostávajúcich vo výške 27.506,94 eur. Svoj záväzok však neplnil a neuhradil žiadnu splátku. O pohľadávke žalobcu žalovaná vedela, nakoľko bola prítomná na rokovaníach predchádzajúcich uzavretiu dohôd k predmetným pohľadávkam. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že manželstvo žalovanej a H. Y. Q. bol rozvedené rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 9 P 51/2015 - 60 z 23. septembra 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. októbra 2015. Bývalí manželia uzatvorili 20. januára 2016 dohodu o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území W., zapísané na liste vlastníctva č. XXX, ako aj hnutel'né veci vymedzené v

predmetnej dohode a pasíva, ktoré predstavuje stavebný úver nadobudla do výlučného vlastníctva žalovaná bez povinnosti vyplatenia finančného vyrovnania bývalému manželovi. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Žilina zistil, že žalovaná a H. Y. Q. boli spoločníkmi a konateľmi spoločnosti DiaSvet, s.r.o. a to H. Y. Q. do 10. júla 2015, pričom konateľ bol oprávnený konať v mene spoločnosti v plnom rozsahu samostatne. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že boli splnené všetky zákonom vyžadované náležitosti pre vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu - dohody o vyporiadaní BSM a to pasívna vecná legitímácia žalovanej, ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky a úmysel dlžníka daným úkonom ukrátiť veriteľa a žalobe v tejto časti vyhovel. Žalobu v časti, ktorou žalobca žiadal, aby súd žalovanej uložil povinnosť strpieť výkon rozhodnutia na svojom majetku ako nedôvodnú zamietol, keď predmetný výrok považoval za nadbytočný, nakoľko požadované uloženie povinnosti vo vzťahu k žalovanej vyplýva priamo z podstaty odporovateľného právneho úkonu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 31. júla 2019 sp. zn. 7 Co 115/2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti zmenil a žalobu zamietol. Dospel k záveru, že v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní BSM pohľadávka žalobcu vymáhateľnou nebola, nakoľko k uzavretiu dohody o vyporiadaní BSM došlo 20. januára 2016 a k priznaniu pohľadávky žalobcu vo vzťahu k obchodnej spoločnosti DiaSvet, s.r.o. došlo rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č. k. 8 Cb 75/2016 - 258 z 13. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 Cbo 42/2018 z 11. októbra 2018. Uviedol, že ak predpokladom úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je preukázanie existencie úmyslu dlžníka ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky svojho veriteľa, pričom o úmysel ukrátiť veriteľa sa jedná najmä vtedy, ak dlžník právnym úkonom chcel ukrátiť svojho veriteľa, alebo ak vedel, že právnym úkonom môže ukrátiť uspokojenie vymáhateľnosti pohľadávky svojho veriteľa a pre prípad, že ho skutočne ukráti, bol s tým uzrozumený, pričom v prejednávanej veci tento predpoklad naplnený nebol, nakoľko uzatvorenie dohody o vyporiadaní BSM časovo predchádzalo vymáhateľnosti žalobcom poukazovanej pohľadávky. Uzavrel, že žalovaná nie je osobou blízkou k dlžníkovi žalobcu - bývalému manželovi a preto nestačila len všeobecná vedomosť žalovanej o záväzkoch bývalého manžela, prípadne obchodnej spoločnosti DiaSvet, s.r.o., ale muselo sa jednať o konkrétnu vedomosť žalovanej o existencii vymáhateľnej pohľadávky - vykonateľných rozhodnutí, ktorými bola pohľadávka voči obchodnej spoločnosti DiaSvet s.r.o. a jej bývalému manželovi priznaná, čo v konaní preukázané nebolo, nakoľko k priznaniu pohľadávky žalobcu došlo až právoplatnými súdnymi rozhodnutiami vydanými v priebehu tohto konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, c/ C.s.p., keď mal za to, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená rozdielne. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 1214/2006 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 253/2012, v zmysle ktorého právnemu úkonu možno odporovať vtedy, ak existuje vymáhateľná pohľadávka žalobcu voči svojmu dlžníkovi, ktorý ho na jej uspokojení ukrátil tým, že svoj majetok previedol neekvivalentným právnym úkonom na tretiu osobu, pričom vymáhateľnou sa pohľadávka môže stať aj v priebehu konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Bol názoru, že argumentácia odvolacieho súdu, ktorá požaduje už v čase uzavretia právneho úkonu proti ktorému odporovacia žaloba smeruje, existenciu žalobcovej pohľadávky v stave, ktorým by spĺňala atribút požiadavky na vymáhateľnosť v zmysle vykonateľnosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal

napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

7. V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p.

9. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

11. Žalobca v dovolaní uviedol, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

13. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka je dovolacím súdom riešená rozdielne.

14. V oboch vyššie uvedených situáciách (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p.) musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka, ktorá odvolacím súdom nebola riešená alebo považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

15. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd - so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalobcu - uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

16. Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. teda nemožno zahrnúť rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1214/2006, na ktoré dovolateľ poukazuje vo svojom dovolaní.

17. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca považuje ako nesprávne právne posúdenú otázku existencie vymáhateľnej pohľadávky v čase rozhodnutia súdu o odporovateľnosti právneho úkonu.

18. V prejednávanej veci dovolateľ odôvodnil dovolanie prípustným dovolacím dôvodom, a to nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, keď v ňom vymedzil nielen to, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne (označením právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu), ale aj to, v čom ním namietaná nesprávnosť spočíva (v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav).

19. Predmetnou otázkou (viď vyššie bod 9.) sa už dovolací súd zaoberal v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 253/2012 v ktorom konštatoval, že pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Obč. zákonníka treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Ak v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcu (veriteľa) voči dlžníkovi ešte nie je vymáhateľná a žalobca sa domáha jej priznania v inom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

19.1. Pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Obč. zákonníka treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Účelom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa spočívajúca v možnosti dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že dlžníkom urobený právny úkon je voči veriteľovi neúčinný. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovené, potom predstavuje podklad na to, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu, vydaného proti dlžníkovi, domáhať vykonania exekúcie postihnutím toho, čo odporovateľným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní, a to postihnutím vecí alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. Z takto vymedzeného účelu a zmyslu odporovacej žaloby vyplýva, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ustanovenia § 42a ods. 1 Obč. zákonníka sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Ak slúži odporovacia žaloba k uspokojeniu pohľadávky veriteľa v

exekučnom konaní, nezodpovedalo by tomuto jej účelu, keby pohľadávka veriteľa nebola priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, a keby išlo len o pohľadávku „dospelú“ či splatnú, teda žalovateľnú.

19.2. Vyššie uvedenú argumentáciu možno podporiť aj historickým výkladom vychádzajúcim z predchádzajúcej právnej úpravy inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov. Tzv. stredný Občiansky zákonník - zákon č. 141/1950 Zb. - v § 51 stanovil, že ak si veriteľ vyhradí pred tým, než sa jeho pohľadávka stane vymáhateľnou, uplatniť odpor tým, že urobí oznámenie prostredníctvom súdu alebo notára tomu, proti komu sa má odpor uplatniť, nebeží potom lehota na odpor ďalej, dokiaľ sa veriteľova pohľadávka nestane vymáhateľnou. Z toho je zrejmé, že za vymáhateľnú pohľadávku sa nepokladala pohľadávka „žalovateľná“, resp. „zročná“, ale pohľadávka priznaná autoritatívnym rozhodnutím (použitá formulácia „sa stane vymáhateľnou“), teda vykonateľná. Z hľadiska histórie inštitútu odporovateľnosti možno poukázať aj na výslovný termín „vykonateľná“ pohľadávka použitý v § 9 čl. III zákona z 27. marca 1931 č. 64 Sb. z. a n., ktorým sa vydávajú poriadky konkurzný, vyrovnací a odporovací (bez uvádzacích ustanovení).

19.3. Názor, podľa ktorého pod vymáhateľnou pohľadávkou treba rozumieť žalovateľnú pohľadávku, podrobila kritike aj právna teória (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava, Eurokódex 2011, str. 326; JUDr. Jaromír Svoboda a kolektív, Občiansky zákonník, Komentár a súvisiace predpisy, EUROUNION, spol. s r.o., Bratislava 2005, str. 101 - 102). Neudržateľnosť takéhoto názoru možno podporiť aj argumentom o zbytočnosti (nepoužitelnosti) rozhodnutia vyhovujúceho odporovacej žalobe pri neexistencii pohľadávky priznanej exekučným titulom. Ak by totiž pre rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu bola postačujúca len existencia žalovateľnej pohľadávky, potom by takéto rozhodnutie nemohlo splniť svoj účel, ak by následne (po jeho vydaní) z rozličných dôvodov pohľadávka veriteľa nenadobudla kvalitu vykonateľnej pohľadávky. Išlo by tak len o akademické (teoretické) rozhodnutie, neslúžiace praktickej potrebe ochrany veriteľa. Vydávanie akademických rozhodnutí odporuje jednej zo základných zásad občianskeho súdneho konania, a to zásade efektivity.

19.4. Už uvedené ustanovenie § 51 tzv. stredného Občianskeho zákonníka upravovalo možnosť veriteľa, aby pred tým, ako sa stane jeho pohľadávka vymáhateľnou, si vyhradil podanie odporu, a tým zabránil, pri dlhšie trvajúcom konaní o priznanie pohľadávky, uplynutiu lehoty na podanie odporovacej žaloby. Keďže platný občiansky zákonník už takúto možnosť neupravuje, nepriaznivému dôsledku uplynutia prekluzívnej lehoty skôr, ako si veriteľ môže obstarat' vymáhateľnú pohľadávku v zmysle jej vykonateľnosti, možno čeliť práve využitím procesného inštitútu prerušenia konania. S prihliadnutím na skutočnosť, že pre vyhovenie odporovacej žalobe je postačujúce, ak pohľadávka žalujúceho veriteľa sa stane vymáhateľnou (vykonateľnou) v priebehu odporovacieho konania (v čase rozhodovania súdu), prerušenie konania o odporovacej žalobe až do skončenia konania, ktorého výsledkom môže byť vykonateľná pohľadávka, sa javí ako vhodné a súladné so zásadou spravodlivej ochrany práv.

19.5. Dovolací súd tak v tomto rozhodnutí uzavrel, že ak teda v čase rozhodovania súdu o odporovacej žalobe pohľadávka žalobcu (veriteľa) voči dlžníkovi ešte nie je vymáhateľná a žalobca sa domáha jej priznania v inom konaní, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o odporovacej žalobe podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

20. Vec prejednávajúci senát považuje aj v predmetnom spore vyššie vyslovený záver najvyššieho súdu za prijateľný. Ak odvolací súd založil svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého pohľadávka v čase uzatvorenia dohody vymáhateľná nebola, treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd zdôrazňuje, že bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý uznesením z 7. februára 2017 sp. zn. 7 C 75/2016 - 166 konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 8 Cb 75/2016 a až po právoplatnom ukončení tohto konania (v ktorom bola žalobcovi priznaná pohľadávka vo výške 26.906,94 eur) rozhodol o pokračovaní v predmetnom konaní. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sa riešením predmetnej právnej otázky odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C.s.p.). Z uvedeného dôvodu dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.).

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.